

Vrste ognjev

Ognjev je kar nekaj vrst. Marsikateri izhaja iz osnovne **piramide**. V tla zabijemo svežo debelejšo vejo (še bolje rogovilo); okoli nje zložimo netivo, dračje ter postopoma debelejšo drva.

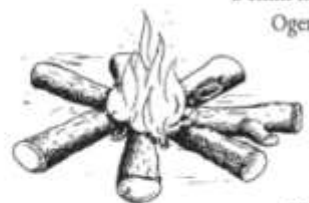
Pagodni ogenj postavimo ob svečanih trenutkih

kot so krst, dan staršev, zaključek tabora, podelitev priznanj... Izdelava ognja nam vzame več časa. Sušice naj ne bodo sveže. Okoli piramide zložimo štiri stranice pagode. Ožji ko je ogenj, tanjše so sušice. Vrh lahko zapolnimo z brinovimi vejicami, ki prijetno prasketajo. Ogenj ima veliko svetilno moč.

Zvezdni ogenj so uporabljali že Indijanci; debelejša polena segajo v ogenj le z enim koncem. Ko zgorevajo, jih potiskamo proti sredini.

Ogenj tako gori počasi, a dalj časa. Ogenj je vsestranski; v njem bomo lahko pekli, dolgo v noč nam bo svetil in nas grel.

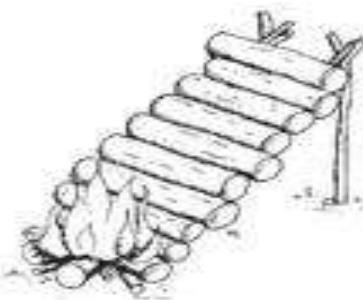
Strešni ogenj je podolgovate oblike, poljubne dolžine. Na dve osnovnici (rogovili) namestimo slemensko palico, ki je opora sloju drv.

V njem je netivo in dračje razpotegnjeno od ene osnovnice do druge. Prižgemo ga hkrati na več mestih.

Ogenj daje močno svetlobo in toploto, na njem lahko pripravljamo obrok v več menažkah ali kotličkih, pripraven pa je tudi za pečenje jagenjčka.

Stražni ogenj ima v ozadju debelejša drva, ki so zložene na sveži nagnjeni konstrukciji. Ko prvo poženo dogori, se vsa naložena požena premaknejo bližje k ognju (pomembno je le, da se požena, sušice ali debelejšje veje prikotatijo). Tak ogenj nam gori precej časa, ne da bi bilo potrebno nalagati kurjavo. Namen ognja je različen; preganja mrčes, živali ..., hkrati pa ga uporabimo kot ogrevalni ogenj čez noč.

Polinezijski ogenj postavimo v vetrovnem vremenu, ko je večja nevarnost, da bi prišlo do požara. V teren izkopljemo luknjo in jo obložimo s sušicami ter dno s kamenjem.

Lovski ogenj je enostavno ognjišče; ognj ogradimo z dvema debelejšima sušicama. Rabita za podlago posodi in ohranjata žerjavico na majhni površini.

Ogenj je simbol pripadnosti taborniški skupnosti, vsem, ki jih veže taborniško življenje, odnos do vsega lepega, narave, zdravega načina življenja, prijateljstva. Pooseblja duh skupine, pa naj bo to vod, četa ali rod. Ogenj gori ves čas taborjenja in največja sramota je, če ugasne.

Ogenj lahko tudi prenašamo (le kdo dandanes sploh pomisli na prenašanje ognja). Redke so situacije, ko je bolje s seboj odnesti del ognja, kot pa se brez ustreznih potrebnih ločiti kurjenja drugega. To velja zlasti, če gre za krajšo razdaljo. Največjo težavo bo predstavljala posoda za prenos teče žerjavice – to je lahko lonec, prazna konzerva, ki jo navežemo na vrv ali palico in iz previdnosti nosimo na primerni razdalji stran od sebe. Drevesne gobe tlijo dalj časa, zato jih lahko porabimo kot odličem način za prenašanje ognja.